

Op het moment dat Daan haar wijnglas pakt, vraagt Isa het. Er gutst donkerrood vocht uit het glas dat als grote spetters bloed op het hagelwitte tafelblad belandt. Verschrikt kijkt Daan op naar haar zus en dept met de punt van haar mouw de wijn van de peperdure designtafel. Iedere druppel laat een vage paarse vlek achter.

‘Ik vroeg: wat dacht je van een weekendje Terschelling?’ probeert Isa nog een keer.

‘Ik heb wijn geknoeid.’

‘Dat zie ik.’

Argwanend loert Daan naar haar zus, die met haar ellebogen op de tafelrand en een glas wijn in haar hand geduldig op antwoord wacht. Dat ze er niets van zegt, denkt Daan stomverbaasd, want als er iemand zuinig op haar spullen is, dan is het Isa wel. Daan is altijd als de dood dat ze iets kapotmaakt of zal omstoten. Alles in het huis van haar zus is duur en exclusief, totaal het tegenovergestelde van haar eigen huis, waar zo ongeveer alles van de kringloop komt of gekregen is, en waar je je nek breekt over het speelgoed en de drumstokjes van Billy. Maar het is er wel gezellig.

‘Was jij het niet,’ zegt Daan, ‘die ooit heel vastbesloten riep dat je nooit meer een voet op dat eiland wilde zetten?’ Met haar vlakke hand wrijft ze over de vlekken, maar eigenlijk maakt ze het alleen maar erger.

‘Klopt, dat heb ik gezegd. Door wat er toen gebeurd is. Maar dingen slijten, dat weet jij ook. Je geeft het een plekje en dan komt er een dag waarop je denkt dat het wel weer kan.’

‘En dat is nu?’

‘Nou ja, ik dacht zo...’ Isa rolt het pootje van het kristallen wijnglas tussen haar vingertoppen heen en weer, nipt omzichtig van de rode wijn en vervolgt: ‘... omdat ik binnenkort naar Zweden vertrek voor mijn nieuwe baan, had ik het idee dat

een weekendje weg wel leuk zou zijn. Gewoon nog een laatste keer wat extra aandacht voor elkaar. Ik wil Sylvie ook meevragen, lijkt je dat leuk? We moeten haar nu niet alleen laten. Niet na alles wat ze heeft meegemaakt.'

Zo onopvallend mogelijk schuift Daan het bord van ongewijfeld veel te duur porselein naar links om de wijnvlekken aan het oog te onttrekken. 'Lijkt me hartstikke leuk,' knikt ze, 'maar dan moet ik iets voor Billy regelen.'

'Is al gebeurd.' Met gloeiende wangen van de rode wijn buigt Isa zich voorover en heel beheerst zet ze haar glas tussen hen in op het tafelblad. 'Pa en ma hebben aangeboden om op te passen,' zegt ze met een klein knikje. 'Goed, hè!' De brandende kaarsen op tafel verspreiden een warme gloed over Isa's donkere haar en laten de kleine diamantjes in haar oren glinsteren.

'Héél goed!' roept Daan enthousiast uit en ze klinkt met haar glas tegen dat van Isa, dat vervaarlijk wankelt, maar godzijdank rechtop blijft staan. 'Wanneer gaan we?'

'Vrijdag over twee weken. Dat is het laatste weekend van april. De week erna vertrek ik naar Zweden, zo heel veel ruimte in de agenda is er dus niet. Ik heb een heel leuk huisje gevonden waarvan ik zeker weet dat jij het fantastisch vindt.'

'Het zomerhuisje waar we vroeger als kind naartoe gingen?' Met haar handen onder haar kin gevouwen kijkt Daan haar zus afwachtend aan.

'Nee, dat is tijdelijk niet te huur, maar dit huisje is ook leuk. Misschien nog wel leuker dan dat van ons vroeger,' zegt Isa en drinkt het laatste slokje uit haar glas. 'Dus je gaat mee?'

'Jazeker! Ik heb er nu al zin in. Wanneer ga je het aan Sylvie vragen?'

'We kunnen morgenavond bij haar langsgaan.'

'Lijkt me prima. Zal ik haar bellen, of doe jij dat?'

'Doe jij maar,' beslist Isa. Ze schuift haar stoel naar achteren. 'Als ik koffie zet, wil jij dan alvast de borden naar de keuken

brenge? Dan doe ik ze zo zelf wel in de vaatwasmachine.’

Terwijl Daan de borden en schalen zo voorzichtig mogelijk opstapelt, komt Isa alweer vanuit de keuken aanlopen met een spuitbus. Geroutineerd spuit ze de wijnvlekken in, waarna ze de tafel met een doekje schoonveegt. Perplex kijkt Daan naar het spierwitte tafelblad.

‘Tip van ma,’ verklaart Isa. ‘De vorige keer dat jij hier was, zat de tafel ook vol vlekken. Ma zei dat ze dit altijd gebruikt als jij bent geweest.’

Met gemengde gevoelens fietst Daan door de binnenstad naar huis. Nog krap vier weken, dan gaat Isa weg. Hoewel Daan zich verheugt op een weekend Terschelling, vraagt ze zich af wat Isa nou zo leuk aan Zweden vindt. Haar zus zegt dat het werk dat ze gaat doen niet veel verschilt van wat ze nu doet. ‘Cijfertjes zijn cijfertjes. Bankzaken zijn bankzaken.’ Ze wil haar horizon verbreden, een andere cultuur leren kennen. ‘Waarom ga je dan niet naar een warm land?’ had Daan verbaasd gevraagd. ‘Zweden is zo koud.’ Ze respecteert de keuze van Isa, hoewel ze nu al weet dat ze haar ongelofelijk gaat missen.

En morgenavond gaan ze naar Sylvie. Het is zo vanzelfsprekend dat ze haar meevragen. Ze hebben haar sinds het ongeluk van Martijn nog nooit een weekend alleen gelaten.

2

*D*e stemmen van de kinderen in het instructiebad en van de zwemleraar die langs de kant aanwijzingen geeft, weerkaatsen tegen de betegelde muren en het hoge plafond. In het bad ernaast zwemt Sylvie met krachtige slagen naar de overkant, tikt de rand aan en draait meteen weer om voor het volgende baantje. ‘Twaalf.’ Ze vraagt zich wel eens af waarom ze

nou precies op dit tijdstip gaat zwemmen. Juist als al die kinderen zwemles krijgen, terwijl hun moeders boven in de kantine achter grote ruiten de vorderingen van hun jaloersmakende kroost bewonderen. Maar ze weet ook dat ze, als ze niet meteen uit haar werk doorgaat, thuis met een zak chips op de bank ploft en niet meer vooruit te branden is. Van alle tips die ze na de dood van Martijn kreeg, was dit de allerbeste. Ze tilt haar arm boven het water uit en tikt weer tegen de rand. ‘Dertien.’ Door het zwemmen komt ze weer op kracht, heeft haar lichaam weer een functie en werkt ze aan haar conditie. Bijkomend voordeel is dat ze ’s nachts ook beter slaapt. Dat komt niet alleen omdat ze lichamelijk moe is, maar ook doordat ze tijdens het zwemmen een enorme wilskracht in zich voelt opkomen om steeds weer een baantje extra te zwemmen en haar grenzen te verleggen. Dat helpt haar om door te gaan als ze het even niet meer ziet zitten. ‘Veertien.’ Niet dat het nou altijd zo voortvarend gaat. Het gebeurt nog steeds wel eens dat ze ’s morgens doodmoe opstaat en dan is het net alsof ze het gemis van Martijn de hele dag in een loodzwaar pakket om haar hals met zich meesjouwt. Maar de laatste tijd gaat het steeds iets beter en het zwemmen helpt daar absoluut bij. Er gaat niets boven haar dagelijkse uurtje en dat laat ze zich door niemand afnemen. ‘Vijftien.’ Zelfs niet als haar vriendinnen belten met de boodschap dat ze langskomen omdat ze haar iets heel leuks willen vragen. En hoewel ze intussen bijna klapt van nieuwsgierigheid, is er ook steeds een onderbuikgevoel dat haar lijkt te willen waarschuwen.

Moe maar voldaan klimt ze via het trapje uit het bad. Op een plastic stoel heeft ze het donkerblauwe badlaken neergelegd dat ooit van Martijn was. Met een brede zwaai slaat ze de handdoek om zich heen. Nog steeds ruikt ze eraan als ze hem om haar schouders trekt, hoewel de geur van Martijn allang is verdwenen. Weggewassen en afgespoeld, zoals zoveel dingen die aan hem herinneren steeds meer lijken te vervagen. Soms

kan ze zich zijn gezicht niet meer precies voor de geest halen en moet ze een foto pakken om hem weer in zich op te nemen, maar andere dingen, zoals zijn manier van lachen, hoe hij bevoog, zijn geur of hoe hij plotseling heel intens naar haar kon kijken, kan ze op ieder willekeurig moment tot in het kleinste detail terughalen. Zelfs op zijn manier van denken kan ze nog vaak terugvallen; hoe hij alles kon relativieren en haarscherp de essentie van dingen kon benoemen. Zo vaak denkt ze nog: Martijn zou nu dit doen, of: Martijn zou nu dat zeggen.

In gedachten verzonken droogt ze haar korte hoogblonde haar en loopt naar de kleedhokjes. Pas als ze aangekleed is en naar de fietsenstalling loopt, denkt ze er weer aan dat haar vriendinnen straks langskomen. Ze zouden er rond halfnegen zijn. Dat betekent dat ze nog wel even de tijd heeft om thuis iets voedzaams naar binnen te werken en koffie te zetten. Met de tas natte zwemspullen in haar fietskrat racet ze naar huis. De route is niet lang en ze kan hem dromen, maar toch is ze altijd weer blij als ze heelhuids voor haar eigen deur staat. Sinds het ongeluk van Martijn is ze bang geworden in het verkeer. Op iedere hoek ziet ze gevaar, en in iedereen die iets te hard of te onbesuisd rijdt een potentiële moordenaar.

Eenmaal thuis ruimt ze de zwemspullen op en maakt ze iets te eten voor zichzelf klaar, hoewel ze weet dat het haar nauwelijks zal smaken. Eten in je eentje is niet leuk. Niks is in je eentje nog leuk.

Om vijf voor halfacht staat ze van de bank op om haar lege bord naar de keuken te brengen.

Buiten begint het al te schemeren. In het smalle hoge raam naast het keukenblok ziet ze zichzelf van top tot teen weer spiegeld. Ze onderdrukt de neiging om weg te kijken van het kleine, magere lijf, ademt diep in en recht haar schouders, maar dan blaast ze weer uit en zakt haar lichaam ineen. Het lijkt wel of de eenzaamheid haar in elkaar drukt en het onbestemde gevoel in haar buik maakt het er niet beter op. Vanuit de huis-

kamer klinkt het geluid van een tv-reclame voor babyluiers. Zouden die reclamemensen wel beseffen wat die blijebaby's-met-droge-billenreclames bij vrouwen zoals zij teweegbrengen?

Met een brok in haar keel laat ze zich weer op de bank vallen. Ze kijkt op haar horloge. Ze zou nog net het journaal kunnen kijken voordat Daan en Isa komen, maar ze is bang dat ze bij het eerste het beste item over oorlog of iets anders dramatisch in huilen uitbarst. Met een plaid over zich heen nestelt ze zich in een hoekje van de bank tegen de kussens en gapend vraagt ze zich voor de zoveelste keer af wat ze haar nou komen vragen.

Het is al helemaal donker als ze uit een hazenslaapje opschrikt omdat de bel gaat. Met een smaak in haar mond alsof ze op een kartonnen doos heeft liggen kauwen, loopt ze op haar sokken naar de voordeur.

'Sorry dat we iets later zijn,' zegt Daan verontschuldigend. 'We moesten wachten op de oppas voor Billy.' Isa zoent haar als eerste gedag en dan Daan. 'Je ziet wit,' merkt die op. 'Moe?'

Sylvie haalt haar schouders op en mompelt iets ontwijkends.

'Tuurlijk is ze moe, Daan, maar daar zul je haar niet over horen zeuren. Ze is nou eenmaal een binnenvetter, maar ook een doorzetter.' Isa zegt het langs haar neus weg terwijl ze haar jas over een hanger van de kapstok drapeert. Maar haar blik is ernstig als ze tegen Sylvie zegt: 'Je moet niet altijd alles alleen willen doen. Dat hou je niet vol. En daarom hebben wij een idee, zodat je even lekker kunt uitwaaien en bijkomen.'

Verbaasd kijkt Sylvie naar de twee zussen, die tegenover haar op de bank zitten. De ene zit ontspannen achterover, draagt een kort donkerblauw vest over een gebloemd jurkje en daaronder een paar afgetrapte bruine laarzen. Ze draait een pluk van haar lange, donkerblonde haar om haar vinger terwijl ze Sylvie afwachtend aankijkt. De andere zus zit rechtop, het

bruine haar in een strakke lage staart, en draagt een lichte blouse onder een perfect passend broekpak. ‘Willen jullie niet veel liever met z’n tweeën gaan?’ Sylvies ademhaling gaat ongemerkt sneller.

‘We gunnen het je,’ zegt Isa. ‘Je moet er eens even helemaal uit, je kunt toch niet altijd hierbinnen blijven zitten.’ Ze klemt haar handen tussen haar knieën en schuift iets verder naar voren. ‘Ga nou gezellig met ons mee. Wij vinden het in ieder geval hartstikke leuk. Toch, Daan?’

Daan knikt en gaat ook iets rechter zitten. ‘Ik weet zeker dat je het daar leuk zult vinden. We gaan wandelen langs het strand, een terrasje pakken, uit eten, en we doen alles op de fiets. Je hoeft niet bang in het verkeer te zijn, want dat is daar nauwelijks.’ Ze grinnikt. ‘Er zijn niet eens verkeerslichten op het eiland.’

Sylvie slaat haar ogen neer en denkt na. Als ze dit een poos geleden aan haar hadden gevraagd, had ze er geen seconde over getwijfeld, maar nu... Hoelang geleden was het dat ze erachter kwam? Twee weken voor het ongeluk? Drie? Of misschien wel vier? De tijd doet rare dingen met je geheugen. Ze kijkt weer op naar de twee zussen, die afwachtend tegenover haar zitten en is zich bewust van de stilte die er in de kamer hangt. Ze weet dat ze ‘nee’ moet zeggen, maar aan de andere kant: ze zullen lange wandelingen maken waarbij je veel kunt bepraten, er zal veel wijn worden gedronken – en dronken mensen spreken de waarheid.

Ineens moet ze aan haar oma denken. Wat zei die ook alweer in zo’n geval? Met haar vingertoppen tegen haar lippen gedrukt staart ze een paar seconden voor zich uit. Dan schiet het haar te binnen: ‘Een mens lijdt het meest door het lijden dat hij vreest.’ Durfde ze het maar op de man af te vragen. Soms – nee, eigenlijk heel vaak – zou ze willen dat ze wat assertiever was.

‘En?’ vraagt Daan, ‘wat doe je?’

‘Ik ga mee,’ zegt Sylvie tot haar eigen verbazing.

De twee zussen kijken allebei opgelucht, maar het is Isa die meteen opstaat en een arm om haar heen slaat. ‘Daar ben ik blij om,’ zegt ze zacht.

Sylvie is naast Isa op de bank gaan zitten en probeert zich te concentreren op wat ze zegt. ‘We vertrekken ruim op tijd, je weet nooit hoe het onderweg zal gaan en ik wil de boot niet missen. Eerst haal ik jou op, daarna gaan we langs Daan en dan rijden we door naar Harlingen. Ik heb een reservering voor de boot van kwart voor tien. De overtocht duurt ongeveer twee uur. Vanaf de boot rijden we naar het huisje. Ik heb al twee fietsen gereserveerd, die worden bij het huisje afgeleverd, voor jou zal ik er ook eentje reserveren. Als het goed is, staan die er dan als we aankomen. Wacht, ik zal het huisje laten zien, het staat op internet.’ Met een zwierig gebaar vist ze haar iPad uit de leren tas die naast de bank staat.

Het is een mooi oud huisje, opgetrokken uit lichtgele stenen, met een dak van rode pannen, omgeven door een grote tuin met gras, omzoomd door bomen. Op de gevel prijkt in smalle, smeedijzeren cijfers het jaartal 1887. Vanbinnen ziet het er gezellig uit: de huiskamer heeft een houten vloer, een balkenplafond, een houtkachel en een witgeschilderde wenteltrap midden in de huiskamer. Er staat een comfortabele bank waar lichtblauwe kussens op liggen, boven de bank hangt een grote zwart-witfoto van het strand. De keuken is voorzien van een ruim aanrecht en in het midden staat een ronde tafel met vier witte, houten stoelen eromheen. De slaapkamers zijn eenvoudig maar wel heel netjes. Op de foto’s is te zien dat er overal kleine details in het huisje zijn aangebracht die op de een of ander manier iets met het strand, de zee of de duinen te maken hebben.

‘Heb je het huisje via Loek geregeld?’ vraagt Daan, die naast Isa op de leuning van de bank is komen zitten.

‘Hm mm,’ beaamt Isa.

‘Loek woont op Terschelling,’ legt Daan aan Sylvie uit. ‘Hij is de zoon van Jannetje en Gerrit, de mensen van wie mijn ouders altijd het zomerhuisje huurden, en een van de kinderen van het eiland waar we altijd mee speelden als we daar op vakantie waren. Dat we daar vrienden hadden,’ vervolgt Daan, ‘maakte die vakanties extra leuk, want zij kenden plekjes op het eiland die je anders niet zo snel zou ontdekken. Dat was bijzonder. We hebben ook wel echt spannende dingen meegeemaakt. Weet je nog, Isa? Toen met Annemarie, Gerben en Loek. Dat Gerben in het drijfzand vastzat? Uitgerekend hij, ha ha, hij liep altijd te klieren, maar toen keek hij wel poepbenauwd. En wij lachen. Ja, achteraf pas, hoor. Maar hij liep altijd te kloten, dus het was wel mooi dat hij daar zelf een keer het slachtoffer van was. Zijn vader was kwaad op hem, kwáád! Echt niet normaal meer. Annemarie kreeg ook ongenadig op haar donder, die moest een week lang extra klusjes in huis doen. Ik heb haar nog stiekem geholpen, omdat ik me best schuldig voelde. Eigenlijk wel jammer dat ik geen contact meer met haar heb. Spreek jij haar nog wel eens, Isa?’

‘Nee, ik weet niet eens of ze nog wel op het eiland woont,’ zegt Isa zonder van haar iPad op te kijken.

‘Maar Loek spreek je toch nog wel?’

‘Zelden. Pas de laatste tijd weer af en toe.’

‘Loek was het vaste vakantie vriendje van Isa,’ zegt Daan tegen Sylvie. ‘Van hem heeft ze leren zoenen, en met hem heeft ze voor het eerst...’

Terwijl ze haar ogen strak op haar iPad houdt, haalt Isa vingertjes uit naar Daan.

‘Maar het is echt zo, hoor, ze heeft het van hem geleerd,’ plaagt Daan verder. ‘Waarom ga je eigenlijk niet op Terschelling wonen, in plaats van in Zweden? Want dan komen we af en toe wél langs.’

‘Als we bij het huisje zijn,’ gaat Isa onverstoorbaar verder,

‘hebben we alle tijd om onze koffers uit te pakken en boodschappen te doen. Daarna is het misschien wel aardig om op de fiets het eiland te gaan verkennen. Dat lijkt me vooral voor Sylvie leuk.’

‘En Billy?’ vraagt Sylvie peinzend. ‘Gaat hij ook mee?’ Het vooruitzicht dat hij meegaat, maakt haar ineens een stuk enthousiaster, ze is dol op hem.

Maar Daan schudt haar hoofd. ‘Mijn ouders hebben aangeboden om op hem te passen. Lief, hè?’

3

Op de dag van vertrek staat Billy al met zijn jack aan in de gang te wachten. Hij leeft zich met zijn drumstokjes uit op de trapleuning en de kapstok, en op de bonte mengelmoes van jassen die eraan hangen. Met een rood aangelopen hoofd staat Daan boven aan de steile trap met twee grote weekendtassen in haar handen: een voor Billy en een voor haarzelf. Ze heeft pas op het allerlaatste moment de meest voor de hand liggende spullen in de tassen gepropt. Ze weet nu al dat ze waarschijnlijk een paar essentiële dingen is vergeten, maar ze weet ook dat dit nou eenmaal bij haar hoort. Een chaoot eerste klas, dat is zij. Ze heeft ermee leren leven.

Ze verstevigt haar greep op de tassen en neemt de bovenste tree. Met haar schouder tegen de muur steunend zet ze haar voet op de volgende tree. In haar kontzak begint haar telefoon te trillen. Ook dat nog. De laatste paar treden neemt ze zo snel dat ze bijna haar eigen voeten voorbijloopt. Met een klap zet ze de tassen naast de voordeur en in één beweging vist ze haar telefoon tevoorschijn. In het scherm herkent ze het nummer van een opdrachtgever met wie ze gisteravond ook al een poos aan de telefoon heeft gehangen.

‘Met Daan,’ hijgt ze en ze luistert naar de persoon aan de an-

dere kant van de lijn, die nog wat laatste details voor een opdracht doorgeeft. ‘Pen,’ gebaart ze naar Billy en ze maakt een groteske schrijvende beweging met haar arm. Hij trekt een gekke bek waarmee hij verbluffend goed het verhitte gezicht van zijn moeder imiteert en prikt met een drumstokje in de richting van de huiskamer. Daar, onder een berg kranten en reclamefolders op de eettafel, steekt een fineliner uit. Op de rand van een krant maakt ze aantekeningen en ze rondt vervolgens het gesprek vlot af. Ze heeft er gisteren nog lang aan doorgewerkt. Pas om halfeen zette ze haar computer uit en dook ze haar bed in. Geen tijd om in te pakken, geen tijd om op te ruimen.

‘Ik zie de auto van opa!’ hoort ze Billy vanuit de gang roepen. Ze checkt of de keukendeur op slot zit, of er genoeg eten voor de poes klaarstaat en... nou ja, zo moet het maar, ze gaat haar jas pakken. Op het allerlaatste moment grist ze een ingedeukt pakje sigaretten van de schouw. Er zitten er nog maar twee in – voor noodgevallen. Ze is eigenlijk gestopt met roken. Met de nadruk op eigenlijk.

‘Mam!’ roept Billy weer. ‘Opa komt eraan!’ Vertederd kijkt ze naar Billy, die al helemaal klaarstaat voor vertrek. Met zijn dikke blonde haren, de sproetjes op zijn neusje en zijn zwartleren minimotorjack ziet hij eruit om op te vreten. Van alle steekjes die ze ooit in haar leven heeft laten vallen, was dit het allerbeste. Met afstand. Ze zou niet weten wat ze zonder hem zou moeten. Zoals hij daar staat, met zijn acht jaar, heel relaxed, met zijn grote liefde – drumstokjes – in zijn knuisten geklemd, is hij haar baken van rust. Voor hem zet ze al acht jaar alles opzij en voor hem maakt ze tijd. Altijd.

‘Dus,’ zegt ze tegen Billy terwijl ze in de gang op haar knieën voor hem gaat zitten en haar handen op zijn bovenarmen legt, ‘je weet het: goed luisteren naar opa en oma, bord leegeten en zonder morren naar bed.’ Ze kijkt hem ernstig aan om haar woorden kracht bij te zetten, maar ze weet dat het

goed zal gaan. Haar ouders zijn gek op hem, en Billy is gek op zijn opa en oma. Deze kleine man is het enige positieve dat ze heeft overgehouden aan de korte en heftige relatie met zijn vader. Ze houdt zo gruwelijk veel van dit kind dat het soms pijn doet.

‘Billy,’ zegt ze zacht. ‘Je weet dat mama van je houdt.’

Met een diepe frons op zijn voorhoofd kijkt hij haar aan en knikt.

‘Kom eens hier.’ Ze drukt zijn warme lijfje tegen zich aan.

Hij slaat zijn armen zo stevig om haar nek dat zijn drumstokjes aan weerszijden tegen haar slapen drukken. ‘Hoelang blijf je weg, mama?’ Zijn stem trilt.

‘Drie nachtjes maar, dan ben ik weer thuis, oké?’

Door het matglas in de voordeur ziet ze het silhouet van haar vader. Ze geeft Billy een heel teder zoentje op zijn neus. Dan wrijft ze haar gezicht in zijn nek, gromt vervaarlijk en kietelt hem tot hij bijna niet meer kan stoppen met lachen. ‘Zo, boef, we gaan de deur opendoen.’ Nog een laatste keer drukt ze hem dicht tegen zich aan en knuffelt hem stevig. ‘Mama!’ kermt Billy met gesmoorde stem. ‘Ik stik bijna.’

Haar vader en Billy zijn de hoek nog maar net om, als Isa en Sylvie de straat in komen rijden. Met een glimlach pakt Daan haar jas, ze draait de voordeur achter zich op slot en gooit haar weekendtas op de achterbank, waarna ze zich ernaast wurmt.

Tegen de tijd dat ze bij Harlingen zijn, zijn ze alle drie al bijna schor. De radio staat loeihard en ze zingen alle nummers mee. ‘Woehoe, Terschelling, we komen eraan!’ gilt Sylvie uitgelaten boven de muziek uit.

Daan heeft niet in de gaten dat haar vriendin, die schuin voor haar op de passagiersstoel zit, schrikt van haar eigen uitgelaten gedrag. Sylvie had zich voorgenomen om al haar wantrouwen overboord te zetten en te genieten van dit weekend, maar steeds dringt die ene gedachte zich aan haar op en wordt ze overvallen door een enorme twijfel. Wat als het echt zo is?

Ze duwt de gedachte weg, staart door het zijraampje naar buiten en beseft dat ze blij moet zijn dat ze haar hebben meegevraagd.

Daan en Isa zijn haar vriendinnen, en de enigen aan wie Sylvie heeft durven vertellen hoe ze zich werkelijk voelde na de dood van Martijn. Ze had de nacht voor het ongeluk onrustig geslapen. Vlak voordat ze wakker werd, had ze gedroomd dat ze op straat achter een lichtblauwe kinderwagen liep. Ze voelde zich zo vreselijk gelukkig. Iedereen die ze tegenkwam, keek vol bewondering in de wagen. Of ze niet trots was, vroegen ze. Sylvie knikte tot ze het gevoel had dat haar hoofd eraf zou vallen. Natuurlijk was ze trots op haar prachtige kind. Maar toen ze uiteindelijk zelf vooroverboog om in de wagen te kijken, lag er tussen de hagelwitte lakentjes geen baby, maar een lichtbruine puppy. Het was vooral het dubbele gevoel dat haar verontrustte. Ze was verdrietig dat er geen baby in de kinderwagen lag, maar tegelijkertijd was ze ontzettend blij met de puppy.

Ze was wakker geschrokken, had om zich heen gekeken en geconstateerd dat ze in haar eigen bed lag. Buiten werd het al licht. Ze draaide zich op haar zij en keek hoe Martijn rustig lag te slapen. Zijn ademhaling was heel kalm. Over zijn kin lag een waas van zwarte stoppels. Ze deed een tevergeefse poging om nog wat te slapen, maar de drang om te plassen was te groot. Slaapdronken liep ze naar de badkamer en ging op de wc zitten. Met de plas kwam ook het bloed. Ze vloekte.

Boos was ze op de rand van het bed gaan zitten. Waarom nou toch, vroeg ze zich telkens af. Hoelang moest ze nog wachten voor ze wél zwanger zou raken? Die verdomde biologische klok tikte maar en door en door. Over een maand werd ze vijfendertig. Haar tijd raakte op. Achter zich hoorde ze hoe Martijn kreunend in beweging kwam. Zijn warme hand gleed langs haar heup.

‘Ik ben ongesteld geworden,’ fluisterde ze.

De hand op haar heup kwam abrupt tot stilstand en het kreunen werd luider, gekwelder, gevolgd door een serie scheldwoorden. Toen hij was uitgeraasd, had ze hem haar droom verteld.

Er had zich een leeg gevoel van haar meester gemaakt, wat nog erger werd toen Martijn naar zijn werk was vertrokken. Ze had gekeken hoe hij de hoek om reed in hun op de groei gekochte auto – waar de kinderwagen zo makkelijk in zou passen.

Het was koud in de huiskamer en ze zette de thermostaat van de vloerverwarming hoger. Met haar armen over elkaar bleef ze een poosje voor de schuifpui staan en staaarde dwars door haar eigen weerspiegeling de pas aangelegde tuin in. Over de grote natuurstenen tegels lag een waas van zand en langs de randen stonden pietepouterige plantjes in de zwarte aarde hun best te doen om te groeien, maar het leek eerlijk gezegd nog nergens op. Het exotische boompje in het midden stond er troosteloos bij in de Hollandse motregen. Ze verlegde haar blik naar de weerspiegeling van haar gezicht in de ruit en vond dat ze er net zo treurig en troosteloos uitzag als het boompje in de kale tuin. Haar blik gleed naar beneden, langs haar smalle lichaam, en ze keek naar haar blote voeten met roodgelakte nagels en bedacht dat het net druppels bloed leken. Uiteindelijk draaide ze zich weg van de schuifpui en keek op de klok. Als ze nog op tijd op haar werk wilde komen, moest ze over een halfuur de deur uit, maar het vooruitzicht om de hele dag schadeformulieren te verwerken en klanten te woord te staan stond haar tegen. Ze had al genoeg aan haar eigen ‘schade’. Met een overweldigend gevoel van zelfmedelijden pakte ze de telefoon, belde haar werk en meldde zich ziek.

’s Middags stapte Sylvie op de fiets en reed naar Daan. In haar fietstas zat een fles Argentijnse rode wijn.

Sylvies korte, blonde haar piekte alle kanten op en haar grijze wollen jas zat scheef dichtgeknoopt. Alles aan haar straalde

ellende uit. Ze hoefde niets tegen Daan te zeggen. Die begreep het en wist precies wat Sylvie nodig had: een schouder om op uit te huilen en een luisterend oor.

De hele middag zaten ze aan het tafeltje in Daans keuken. Ze dronken thee en nadat ze Billy van school hadden opgehaald, had Daan de fles wijn die Sylvie had meegenomen opengetrokken.

Tegen een uur of zes uur hadden ze trek gekregen. Tot groot geluk van Billy trakteerde Sylvie op patat, kroketten en milkshakes.

Om halfacht ging Daan koffiezetten om te ontnuchteren en toen ze Billy naar bed wilde brengen, had Sylvie gevraagd of zij dat mocht doen.

Rond halfnegen begon het hard te regenen. Sylvie weet het nog precies, omdat Billy er een grap over maakte toen hij onder de douche vandaan kwam. Daarna had ze hem lekker ingestopt onder zijn dekbed met vrachtwagens en voorgelezen uit een boek over Jip en Janneke. Toen het verhaal uit was, hadden ze een poosje samen naar de regen geluisterd, tot ze drupgeluidjes hoorde en met Daan op zoek ging naar een emmer. Tegen de tijd dat ze die eindelijk hadden gevonden sliep Billy. Daan was op de rand van Billy's bedje gaan zitten en had hem over zijn blonde haren geaaid. Haar kleine, lieve mannetje. Ze begreep zo goed wat Sylvie miste, had ze gezegd.

Toen Sylvie thuiskwam lag er een briefje op tafel. *Lieve Sylvie, ik ben een verrassing voor je aan het ophalen. Rond 22.00 uur ben ik weer thuis. xx Martijn*

Ze zette een pot kruidenthee en keek tv. Om halfelf was hij er nog steeds niet. Ze belde Martijn op zijn mobiel, sprak zijn voicemail in en wachtte weer. Het duurde nog een uur voordat ze Daan belde om haar ongerustheid te delen. Daan suste haar, maar Sylvie wist diep vanbinnen wel beter. Martijn kwam nooit te laat.

Toen de politie voor de deur stond, reageerde ze heel kalm,

alsof ze er niet echt bij was en naar een film keek die toevallig over haarzelf ging, maar niet op waarheid gebaseerd was. En toch was het echt: Martijn was geschept door een auto en de automobilist was doorgereden.

Hij had daar gelegen, in de regen, in het donker, op het natte, koude asfalt. Voor oud vuil achtergelaten. Haar liefde, haar alles. Er waren geen getuigen. Er was niemand die hem had geholpen. Er was niemand die hem had zien sterven.

Ze zijn veel te vroeg bij de haven van Harlingen. Daan leunt op het lage hek langs het water en kijkt uit over de Waddenzee. Een gevoel van nostalgie overvalt haar. Het is vooral de geur die haar aan vroeger doet denken; het zilte, de kleine spettertjes die opstuiven van het water en neerkomen op haar wimpers, haar wangen en haar lippen. Hoog boven haar hoofd zweven meeuwen op de wind. Ze hoort hun gekrijs. Als ze haar ogen sluit, kan ze zich weer voorstellen hoe ze hier als klein meisje op de sterke schouders van haar vader zat en net deed alsof ze in het kraaiennest van een piratenschip zat, en de zee en al zijn verborgen gevaren in de gaten moest houden. Ze hield de loodsen en de hijskranen – echt héél veel hijskranen, die als statige kraanvogels de horizon sierden – nauwlettend in het oog. Af en toe gaf ze informatie door aan de piraten beneden en haar vader speelde het spelletje mee door met een verdraaide stem knauwende antwoorden te geven.

Ze glimlacht bij de herinneringen aan de zomervakanties van vroeger. Wat heeft ze het als kind altijd naar haar zin gehad op Terschelling. Ze heeft het gemist, beseft ze nu.

Ze schrikt op uit haar gedachten als Isa en Sylvie roepen dat ze terug naar de auto gaan. ‘Ik kom straks,’ roept ze terug. Ze kijkt op haar horloge: nog ruim drie kwartier. Ze zwaait haar tas over haar schouder en met haar handen diep weggestoken in de zakken van haar jas slentert ze in haar eentje langs de haven. Verderop staat een klein gebouwtje dat hele-

maal uit metalen golfplaten is opgetrokken. Ze kan zich niet goed herinneren of dat er vroeger ook al stond. Tegen het houten trapje bij de ingang is een wit bord geschroefd waarop met grote, zwarte letters staat: TOILET, DOUCHE, WASSE-RIJ. Boven aan het trapje staat een tengere man. Onder zijn neus prijkt een imposante snor en de huid die onder zijn donkerblauwe sweater uitsteekt zit vol tatoeages. Ze knikt naar hem en loopt verder, langs de poffertjeskraam, waar de zoete geur van poedersuiker de zilte zeelucht verdringt. Het terras ziet er aanlokkelijk uit en ze heeft nog tijd zat, dus waarom zal ze niet... Glimlachend laveert ze naar een tafeltje in de zon en uit de wind. Een blonde serveerster met een rood-wit geruit schort vraagt meteen wat ze wil drinken. ‘Koffie graag.’ Tevreden nestelt Daan zich in een rieten stoel, drinkt met kleine slokjes van de hete koffie en kijkt om zich heen. Verschillende mensen lopen met hun jas over hun arm in de zon. Aan de jonge boompjes op het plein zijn al lichtgroene blaadjes zichtbaar.

Ze heeft zin in het voorjaar, en ze heeft zin in het weekend.

4

Vanuit de rij met wachtende auto's kijken ze hoe de grote veerboot aanmeert waarmee zij straks naar Terschelling zullen gaan. Op het dek staan mensen te zwaaien naar bekenden op de kade. Zodra de rij auto's voor hen in beweging komt, sluit Isa aan en manoeuvreert de auto zelfverzekerd het gapende gat in dat toegang geeft tot de veerboot.

‘Weet je nog dat we vroeger deden alsof dit de bek van een groot zeemonster was?’ Daan grinnikt en kijkt om zich heen. Ze was vergeten wat een aparte sfeer er op het laaddek hangt: het schemerige licht, het gebonk van de auto's die over de laadklep de boot inrijden, het metaal, de rijen lampen aan het pla-

fond, de mannen in donkerblauwe jassen die driftig staan te gebaren in welke rij ze met de auto moeten gaan staan, en vooral dat ze moeten aansluiten.

Als ze zijn uitgestapt gaan ze via een smalle trap vanaf het autodek naar boven. Daan moet steeds even inhouden om niet tegen de knalblauwe boodschappentas van Sylvie te botsen. ‘Wat heb je in vredesnaam allemaal bij je?’ vraagt ze. Waarop Sylvie alleen maar geheimzinnig glimlacht.

Ze gaan nog een verdieping hoger, waar ze aan de zijkant van het schip buiten kunnen zitten. Het valt Daan op dat het net is alsof iedereen zijn haastige gedrag in de haven van Harlingen heeft achtergelaten, alsof daar een enorme afvalcontainer staat met een bord: **DUMP HIER UW STRESS**, en iedereen dat dan ook braaf doet. Er heerst een ontspannen sfeer, mensen kletsen met elkaar of kijken juist genietend over de zee uit. Isa raakt aan de praat met een paar eilanders en Daan ziet hoe Sylvie met een glimlach op haar gezicht rondkijkt. Het is lang geleden dat ze haar zo heeft gezien.

‘Zullen we doorlopen naar het bovendek? Daar hebben we een nog mooier uitzicht,’ stelt Daan voor.

Isa zegt dat ze nog even met de twee eilanders blijft kletsen, maar Sylvie loopt achter Daan aan. Via een steile, metalen trap komen ze op het groengeschilderde zonnedeck. De wind pakt onmiddellijk de lange haren van Daan en zwiept ze in haar gezicht. Opgetogen kijkt ze om zich heen; de geur van het schip en van de zee, de wind om haar hoofd, het gekrijs van de meeuwen, alles voelt zo vertrouwd en fijn.

Lachend gaan ze op zoek naar een plekje op een van de lange witte kunststof banken die op het dek staan en zetten daar hun tassen neer. Zo hoog boven op het dek hebben ze een machtig uitzicht over Harlingen en over de zee. Met z’n tweeën gaan ze bij de reling staan. De meeuwen zweven nu bijna op ooghoogte op de zeewind. Met een verruikt gezicht kijkt Daan om zich heen. ‘Ja,’ zucht ze, ‘zo was het.’